

U přepážky stojící Kuba na poslední otázku bez zaváhání odpovídá: „Avokádo!“ Naštěstí nám ho na hranicích i přes zákaz dovozu ovoce nezabaví, ale přezdívkou, která vznikla zkomolením slova *abogado* (španělsky advokát), už mu zůstane (nejen) po zbytek cesty. Nastal čas na kontrolu auta, jestli krom dvoumetrového avokáda nepašujeme do země ještě něco. Celník si nasazuje bílé rukavice a vstupuje do obytného prostoru s Ivčou v závěsu. Ta mu vysvětluje, co kde máme.

„Co je v této skříni?“

„Oblečení.“

„V této?“

„Oblečení.“

Pokouší se Ivču nachytat: „A v této.“

„Oblečení.“

Amálka dostává taktéž své razítko a přejíždíme do Chile Chico, kde budeme na parkovišti u jezera nocovat. Ukolébání večerní procházkou usínáme se zvukovou kulisou šplouchajících vln a nárazů větru do stěn Amálky.

Dozásobili jsme se v místním obchodě a začínáme šplhat do hor, vstříc panoramátům, která nám ode dneška budou nabízet nejen Andy, ale i jedna z nejkrásnějších silnic světa – **Carretera Austral** (Ruta 7, silnice vedoucí jihochilskou Patagonií z Ohňové země do Puerto Montt). Okolní krajina nám nabízí úchvatné scenérie – skalní masivy se sněhem či ledovci pokrytými vrcholy, řeky klikatící se hluboko pod námi, tyrkysová jezera, červené mosty, jejichž asfaltový povrch po pár metrech střídá štěrk. Cesta lemovaná tu holými skalami, jindy nepropustnými křovisky, si vyloženě říká o řádnou dokumentaci.

Jednu věc je ale potřeba vízt v potaz předtím, než se rozhodnete natáčet průjezdy Avie dechberoucí krajinou nebo přes vzdálené mosty. Avii totiž potom musíte se zrcadlovkou na krku a stativem v ruce pěšky dohnat. A taky to, že na vás ostatní nechtějí půl dne čekat, takže je lepší se rozběhnout. Zatím jsme v 500 m n. m., takže

to ještě jde, ale až se přesuneme nad 3 500 metrů, měla bych se takového pohybu radši vyvarovat. Zatím mě pohání i nadšení ze vši té nádhery kolem.

Lago Leones a stejnojmenný ledovec na jeho břehu si vytyčujeme jako cíl našeho prvního většího pěšího výletu. Amálkou se pokoušíme dojet co nejbližší, takže sjíždíme z Carretery Austral na písčitou cestu lemovanou klečí, kterou protínají dřevěné brány ohrad pro dobytek. Ty nás ale nemohou zastavit. Nezastaví nás ani větve stromů sahající nízko nad zem, které nás překvapují po pár kilometrech. Vojta s Jackem lezou na střešinu a pomalu je přehazují přes náš střešní náklad, aby nepřišel k úhoně ani strom, ani Amálka. Jen při tom Vojta trochu zapomene myslet na svoje vlastní zdraví a bezpečnost, takže ho v nestřeženém okamžiku jedna z větviček pohlcuje. Propouští ho v lehké pomuchlaném stavu.

Zastavuje nás až dřevěný most přes řeku. Žán s Okounem ho okukují shora i zdola a shodují se na tom, že tohle nás nemá šanci unést. V poměrně hustém borovém lese tak kluci zahajují couvací a otáčecí sekvenci, abychom si vyprosili možnost parkování u místních gaučů (pasáků dobytka). Ti už mají na zahradě ubytované francouzské cyklisty, takže je naše přítomnost nikterak nerozhodí, dokonce nám poskytnou přístup ke kohoutku s pitnou vodou vedle kravína.

Zatímco se pomalu rozkoukáváme po okolí a chystáme si večeri, přijíždí domů honáci na koních. Před sebou ženou stádo krav, kolem pobíhají pastevečtí psi a průvod uzavírá hejno hus. Procesí se prožene a venku s námi zůstávají pouze psi, kteří cítí možnost, že by mohlo něco zbýt z naší večere. Případně že by možná stačilo využít něčí chvilkové nepřítomnosti u ešusu. V mezičase se totiž odcházíme koupat do ledov(cov)é řeky. Psi v pravidelných intervalech obcházejí kolem a dohlíží na naši soutěž ve vaření leča.